

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové v právní věci

žalobce: **M. M.**, nar. XY. XY. XXYY, IČ: X
místem podnikání X

proti
žalovanému: **Ministerstvo financí**
se sídlem Letenská 15, Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2019,
sp. zn. MF-12351/2017/16-2031,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Základ sporu, žalobou napadená rozhodnutí správních orgánů
1. Žalobce se podanou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí

Magistrátu hl. m. Prahy (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 15. 3. 2017, č. j. MHMP 390095/2017, jímž mu byla uložena pokuta ve výši 30 000 Kč za porušení cenových předpisů podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o cenách“).

2. Prvostupňovým správním orgánem byla žalobci uložena pokuta, jelikož žalobce jakožto dopravce a řidič taxislužby porušil § 16 odst. 1 písm. h) zákona o cenách tím, že dne 16. 9. 2016 po poskytnuté taxislužbě vozidlem Audi A6, SPZ: XXX XXXX (dále též „vozidlo“), na trase ulice Vězeňská x Dušní, Praha 1 - ulice Na Moráni 7, Praha 2, porušil povinnost při označování zboží cenami dle § 13 odst. 2 písm. a) zákona o cenách, neboť při provozování taxislužby neoznačil vozidlo cenou, kterou uplatnil v okamžiku nabídky a staženou k prodávánému jednotkovému množství zboží a určeným podmínkám tak, aby spotřebitel měl možnost seznámit se s cenou před jednáním o koupi zboží. Tímto jednáním tak žalobce dle prvostupňového správního orgánu naplnil skutkovou podstatu správního deliktu dle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o cenách, a proto byla žalobci podle § 16 odst. 4 písm. a) zákona o cenách uložena pokuta ve výši 30 000 Kč.
3. Prvostupňový správní orgán v rozhodnutí vyšel z následujícího skutkového stavu. Dne 16. 9. 2016 od 20:52 hodin do 21:09 hodin byla třem zaměstnancům prvostupňového správního orgánu – tzv. přizvaným osobám k účasti na kontrole v souladu s § 6 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění rozhodném (dále jen „kontrolní řád“) za účelem provedení kontrolní jízdy poskytnuta přeprava vozidlem žalobce na shora uvedené trase. Vozidlo v době jízdy řídil žalobce. O uskutečněné kontrole byl sepsán protokol ze dne 30. 11. 2016, č. C/20160916/2/Fk, a taktéž dodatek k tomuto protokolu ze dne 6. 1. 2017 (dále též „protokol“ a „dodatek k protokolu“). Přílohou protokolu je záznam z kontrolní jízdy sepsaný přizvanými osobami (dále též „záznam“). O průběhu kontroly byla rovněž pořizena dokumentace na CD a byl zajištěn záznam o přepravě pod č. 02851 ze dne 16. 9. 2016. Veškeré tyto listiny byly zaslány žalobci k seznámení.
4. Prvostupňový správní orgán na základě zjištěných údajů dovodil, že žalobce porušil povinnost při označování zboží (služeb) cenami dle § 13 odst. 2 písm. a) zákona o cenách, neboť po poskytnuté taxislužbě bylo zjištěno, že neoznačil vozidlo cenou, kterou uplatnil v okamžiku nabídky a staženou k prodávánému jednotkovému množství zboží a určeným podmínkám tak, aby spotřebitel (cestující) měl možnost seznámit se s touto cenou před jednáním o koupi zboží. Z provedené kontroly totiž vyplynulo, že jediná cenová informace (ceník) byla umístěna na palubní desce vozidla před sedadlem spolujezdce. Z ceníku však nebylo patrné, zda v něm obsažená sazba č. 2 s určenou podmínkou užití „Regulovaná cena“ platí na území hl. m. Prahy či nikoli, jelikož tato informace nebyla na ceníku uvedena. Taktéž v něm vepsané sazby č. 5 až 8 byly uvedeny totožnou určenou podmínkou užití „Smluvní zlevněná, přistavení vozidla“, sazby č. 1 a č. 3 určenou podmínkou užití „Neregulovaná cena/smluvní“ a u sazby č. 4 nebyla uvedena žádná určená podmínka užití. V ceníku byly taktéž uvedeny poplatky za znečištění vozidla dle rozsahu a ostatních nákladů formou příplatku, náklady za výzdobu vozidla, přepravu zvířat a jiné neregulované služby formou příplatku, a to dle dohody se zákazníkem, dále též poplatky za užití cizího jazyka, parkovné na Praze 1 a směnný kurz EURO. Prvostupňový správní orgán konstatoval, že v tomto případě nebyli cestující s žalobcem účtovanou sazbou č. 7 (jak vyplývá ze záznamu o přepravě) před jízdou seznámeni a ani jim nebylo vysvětleno, proč bude použita právě tato sazba. Žalobce podal již proti protokolu námitky, které však byly posouzeny jako nedůvodné. Prvostupňový správní orgán upozornil, že byť žalobce

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

nesouhlasil s tím, že mu mělo být vytýkáno umístění ceníku pouze na palubní desce vozidla, tato skutečnost mu ale vytýkána nebyla. Žalobci totiž bylo vytknuto, že použitý ceník nesplňoval požadavky k tomu, aby se jakýkoli zákazník mohl již před jízdou řádně s cenou za nabízené služby seznámit. Prvostupňový správní orgán vysvětlil, že ceník neobsahoval sazbu, jíž by bylo lze vztáhnout na přepravu na území hl. m. Prahy. V textu ceníku byl uveden jen odkaz na regulovanou cenu, tato však již nebyla blíže upřesněna. Dovodil proto, že z ceníku nevyplývalo, zdali v něm obsažená regulovaná cena platí v Praze, za Prahou či v jiném městě. Nad to ceník obsahoval i další sazby, ze kterých nebylo zřejmé, kdy je žalobce používá, jelikož u všech dalších sazeb byla uvedena cena smluvní. Zákazník se pak ale nemohl před jízdou seznámit s podstatnou informací, kdy a za jakých podmínek může být jednotlivá sazba použita. Nestalo se tak ani v tomto případě, kdy žalobce cestujícím nesdělil, proč použije právě sazbu pod č. 7. Žalobci bylo rovněž vytknuto, že ceník byl vypracován toliko v českém jazyce, čímž se zákazník, který neumí český jazyk, nemohl plnohodnotně seznámit s cenami za žalobcem nabízenou přepravu. Navíc prvostupňový správní orgán shledal, že vozidlo nebylo viditelně označeno cenovou informací, protože na vozidle žádná cenová informace nebyla; co se týče ceníku umístěného na palubní desce vozidla, takto prezentovaná informace o ceně nebyla prvostupňovým správním orgánem vyhodnocena jako dostačující.

5. Prvostupňový správní orgán tedy dospěl k názoru, že žalobci dle § 13 odst. 2 písm. a) zákona o cenách svědčila povinnost označit vozidlo informací o ceně na viditelném místě tak, aby cestující měl možnost se s takovouto cenovou informací seznámit ještě před jednáním o koupi zboží, resp. před poskytnutím služby. Dále prvostupňový správní orgán konstatoval, že z citovaného zákonného ustanovení žalobci rovněž svědčila povinnost označit službu cenou vztaženou k určeným podmínkám; tedy žalobce byl povinen jednotlivé sazby prezentované v ceníku doplnit srozumitelně a jednoznačně formulovanou určenou podmínkou. Prvostupňový správní orgán zopakoval, že ceník umístěný na palubní desce uvnitř vozidla nesplňoval již první zákonem stanovenou podmínku, jelikož cestující se s jeho obsahem byl schopen seznámit teprve až poté, co do vozidla nastoupil. Nástup do vozidla je přitom již součástí poskytnuté služby (jedná se o dílčí zpoplatněnou sazbu), tudíž zde nebyla splněna zákonná podmínka, aby se žalobce s informací o ceně seznámil před jednáním o poskytnuté přepravě. Navíc v dané věci nebyla dodržena ani zákonem stanovená podmínka, aby jednotlivé přepravní sazby byly vymezeny jednoznačně určenou podmínkou jejich užití. Prvostupňový správní orgán souhlasil s tím, že podmínka užití sazby č. 2 „Regulovaná sazba“ s ohledem na použité ceny, jež byly totožné s maximálními cenami stanovenými nařízením č. 20/2006 Sb., HMP, o maximálních cenách osobní taxislužby (dále též „nařízení HMP“), sice pro znalé zákazníky implikovala, že se jedná o sazbu používanou pro jízdy na území hl. m. Prahy. Nicméně jednoznačnost této podmínky popřel sám žalobce při poskytnutí přepravy, neboť přestože byla přeprava uskutečněna na území hl. m. Prahy, žalobce bez vysvětlení použil jinou sazbu uvedenou v ceníku pod č. 7. K podmínce užití sazeb v ceníku pod č. 5 až č. 8 „Smluvní zlevněná, přistavení vozidla“ prvostupňový správní orgán uvedl, že totožná určená podmínka užití byla uvedena u čtyř sazeb s různými cenami dílčích položek za 1 km. Dopěl proto ke stejnému názoru, že ani v případech sazeb pod č. 5 až č. 8 není zřejmé, za jakých konkrétních okolností by měla být ta která sazba z těchto čtyř použita. Z určené podmínky bylo lze pouze dovodit, že jejich užití bude určeno smluvně mezi dopravcem, resp. řidičem vozidla, a cestujícím. Totéž konstatoval prvostupňový správní orgán i v případě sazeb pod č. 1 a č. 3 s totožně určenou podmínkou užití „Neregulovaná

cena/smluvní“. U sazby pod č. 4 s nulovými dílčími cenami pak zdůraznil absenci jakékoli (určené) podmínky jejího užití. Prvostupňový správní orgán shrnul, že nejednoznačnost určených podmínek užití jednotlivých sazeb znemožňovalo zákazníkovi, aby se před jednáním o koupi služby, tj. poskytnutím přepravy, mohl seznámit s cenou ve smyslu zákona o cenách, neboť podmínka užití jednotlivých sazeb mohla být cestujícím zřejmá výhradně na základě jednání s dopravcem, resp. řidičem vozidla, což je v rozporu s ustanovením § 13 odst. 2 písm. a) zákona o cenách. K obraně žalobce, že použití příslušné sazby je vždy výsledkem smlouvání mezi ním a cestujícím, prvostupňový správní orgán upozornil, že žalobce tímto potvrdil, že cestující se s cenou za přepravu, resp. použitou sazbou jízdného, seznámí až na základě jednání s dopravcem, což je v přímém rozporu s citovaným zákonným ustanovením. Prvostupňový správní orgán nesouhlasil ani s názorem žalobce, že pokud účtuje cenu nižší než maximální, není povinen vysvětlovat, pokud se cestující nezeptají, kterou příslušnou sazbu použije. Naopak prvostupňový správní orgán upozornil, že žalobce svévolně v případě kontrolované přepravy použil sazbu č. 7, přičemž z pohledu cestujícího vyvstává otázka, proč nebyla žalobcem při totožné definici např. použita pro cestujícího ještě výhodnější sazba uvedená pod č. 5 resp. č. 6 či dokonce sazba č. 4 s nulovými dílčími položkami. Domníval-li se žalobce, že se cestující mohou na cenu zeptat, pak je i tato informace o ceně v rozporu s výše uvedeným zákonným ustanovením.

6. K námitkám žalobce, jimiž sporoval oprávněnost proběhlé kontroly, prvostupňový správní orgán uvedl, že kontrola byla zahájena dle § 5 odst. 2 písm. c) kontrolního řádu, a to nastoupením přizvaných osob do vozidla taxislužby, kdy byla zahájena kontrolní přeprava. Konstatoval, že pověření přizvaných osob byla v souladu s § 6 odst. 2 kontrolního řádu založena ve správním spise. Zdůraznil, že během kontroly nedošlo k porušení § 9 odst. 2 písm. e) kontrolního řádu, jelikož žalobce byl přítomen kontrolním úkonům při výkonu kontroly na místě. Na druhou stranu upozornil, že sepisování záznamů správním orgánem není nutno učinit bezprostředně po ukončení přepravy, lze tak provést v průběhu probíhající kontroly. Zdůraznil, že žalobce nebyl oprávněn jakkoliv do sepisování záznamů zasahovat, jelikož se jedná o individuální akt přizvané osoby. Zároveň prvostupňový správní orgán upozornil, že žalobce byl řádně s obsahem sepsaných záznamů seznámen a mohl se k nim vyjádřit. Vyzdvihl úlohu Městské policie hl. m. Prahy na místě kontroly s tím, že jednání strážníků však nelze v daném řízení posuzovat, neboť jimi provedené úkony nejsou předmětem daného řízení.
7. Co se týče uložené pokuty žalobci, prvostupňový správní orgán odkázal na § 16 odst. 4 písm. a) zákona o cenách. Uvedl, že při stanovení její výše přihlédl k vysoké závažnosti protiprávního jednání žalobce, jelikož při nabízení přepravních služeb formou taxislužby neoznačil vozidlo cenou umístěnou na vozidle taxislužby tak, aby měl cestující možnost seznámit se s ceníkem s jednoznačně určenými podmínkami užití jednotlivých sazeb před jednáním o realizaci samotné služby. Tímto jednáním došlo k zásadnímu ohrožení práv cestujícího, přičemž právo cestujícího seznámit se s ceníkem s jednoznačnými určitými podmínkami užití jednotlivých sazeb před přípravou není v zákoně samoúčelné, ale jeho význam je v tom, aby si cestující mohl svobodně vybrat, zda cenovou nabídku využije či dá přednost jinému dopravci nabízejícímu cenu příznivější. Prvostupňový správní orgán vzal v potaz jednorázovost porušení zákonné povinnosti žalobcem. Rovněž tak ve prospěch žalobce zohlednil skutečnost, že tento dosud nebyl za předmětné porušení cenových předpisů sankcionován. Jelikož výše uložené pokuty žalobci nedosahuje, dle dat Ministerstva práce a sociálních věcí, ani dvojnásobný průměrný měsíční příjem řidiče

taxislužby, nepovažoval prvostupňový správní orgán za potřebné přihlížet ani k majetkovým poměrům žalobce, neboť takováto výše pokuty nemůže být pro něj likvidační (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. února 2012, č. j. 3 As 25/2011-68). Přičemž výše uložené pokuty žalobci byla stanovena v necelé třetině zákonem určené maximální sazby 1 000 000 Kč. Současně prvostupňový správní orgán upozornil, že dopad uložené sankce lze zmírnit i žádostí o splátkový kalendář.

8. Žalobce s prvostupňovým správním rozhodnutím nesouhlasil, proto proti němu podal odvolání, jež žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl. Žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí ztotožnil s právním posouzením věci prvostupňovým správním orgánem. K odvolacím námitkám směřujícím proti tvrzení prvostupňového správního orgánu, že ceník není určitý a nebyl řádně na vozidle umístěn, toliko zopakoval, že bylo povinností žalobce informovat spotřebitele o ceně výrobku tak, aby poskytované informace byly spotřebiteli přístupné okamžitě, aniž by byl nucen činit jakýkoliv úkon směřující ke zjištění ceny konkrétního výrobku; tedy například vstoupit do vozidla a dodatečně se dotázat na informace řidiče. Rovněž tak se žalovaný ztotožnil s názorem prvostupňového správního orgánu, že ceník umístěný na palubní desce uvnitř vozidla nemůže naplnit zákonem stanovenou podmínku, když s jeho obsahem se cestující mohl seznámit teprve po nástupu do vozidla. Nástup do vozidla přitom již je součástí poskytnuté služby. Žalovaný rovněž souhlasil s argumentací prvostupňového správního orgánu týkající se rozboru podmínek jednotlivých sazeb obsažených v ceníku a doplnil, že ceník je zavádějící i v tom, že z něj nevyplývá, zda slovo „smluvní“ odkazuje na smluvní přepravu dle § 21 odst. 4 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě ve znění rozhodném (dále jen „zákon o silniční dopravě“). Smlouvu o přepravě dle citovaného ustanovení však nelze uzavřít bezprostředně před jízdou. Pokud by se o smluvní přepravu nejednalo, musely by být při přepravě na území hl. m. Prahy dodrženy zde platné regulované ceny. Ceny, uvedené v ceníku u sazeb č. 1 a 3 však výrazně převyšují regulované ceny na území hl. m. Prahy; z jejich specifikace v ceníku však nevyplývá, že by se jednalo o cenu používanou výhradně mimo území hl. m. Prahy. Shrnu, že informace v ceníku nesplňují zákonné požadavky na poskytnuté informace o ceně způsobem, který by umožňoval zákazníkovi, aby se před jednáním o koupi služby mohl seznámit s cenou. Rovněž tak žalovaný konstatoval, že smlouvání o regulované ceně zboží, pokud vede k překročení maximální ceny, je porušením zákona o cenách. Zákon o cenách přitom ukládá prodávajícímu v § 13 odst. 2 písm. a) povinnost umožnit spotřebiteli seznámit se s uplatňovanou cenou před jednáním o koupi zboží, staženou k určitým podmínkám. Platnost regulované ceny pouze na určitém území je určenou podmínkou. Neuvedení určené podmínky u nabízené ceny (sazby) je porušením zákona o cenách. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že porovnáním záznamů z kontrolní jízdy s kontrolním protokolem by mělo prokazovat jejich nepravdivost. Dle žalovaného z těchto záznamů vyplývá, že přizvané osoby sledovaly pouze trasu přepravy a její výslednou cenu požadovanou žalobcem. Kontrolní zjištění obsažená v protokolu jsou výhradně výsledkem pozorování kontrolního pracovníka prvostupňového správního orgánu; vše bylo doloženo fotodokumentací pořízenou na místě kontroly. Připomněl, že kontrola v dané věci byla zahájena dle § 5 odst. 2 písm. c) kontrolního řádu, proto vyhodnotil námitku žalobce týkající se údajného porušení § 5 odst. 2 písm. b) kontrolního řádu jako zcela bezpředmětnou. Zdůraznil, že prvostupňový správní orgán byl oprávněn provádět cenovou kontrolu taxislužby. Způsob provedení cenové kontroly byl zachycen v kontrolním protokolu a nevybočuje z běžné praxe prováděných cenových kontrol. Ze spisového materiálu dle žalovaného

nevyplynulo, že by ze strany kontrolního pracovníka došlo k porušení právních předpisů v rámci dané kontroly. Žalovaný byl přesvědčen, že prvostupňové správní rozhodnutí není nepřezkoumatelné a bylo vydáno v souladu se zákonem. Žalovaný jako nedůvodné vyhodnotil i námitky žalobce, jimiž nesouhlasil s postupem prvostupňového správního orgánu, který jej nevyzval před stanovením výše sankce k doložení majetkových poměrů. Žalovaný naopak poukázal na to, že výše pokuty uložená prvostupňovým správním orgánem byla dostatečně a přiměřeně odůvodněna. Doplnil, že výši uložené pokuty přezkoumal v souladu s § 112 odst. 1 a 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich ve znění rozhodném (dále jen „přestupkový zákon“) a konstatoval, že výši pokuty ani věc samotnou nebylo zapotřebí posoudit dle právních norem účinných od 1. 7. 2017, jelikož tato právní úprava nebyla v dané věci pro žalobce příznivější. Žalobci jakožto podnikající fyzické osobě byla uložena sankce, jelikož se dopustil správního deliktu dle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o cenách, ve znění platném a účinném do 30. 6. 2017, a to pokuta dle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách, ve znění platném a účinném do 30. 6. 2017. Podle zákona o cenách ve znění platném a účinném od 1. 7. 2017 by bylo možno hodnotit jednání žalobce jako přestupek ve smyslu stejného ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách, jehož znění je naprosto shodné s dříve platnou a účinnou právní úpravou. Sankci za tento přestupek by pak bylo možno uložit opět dle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách ve znění platném a účinném od 1. 7. 2017. Přitom výše pokuty, kterou lze podle nového znění § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách uložit, se neliší od výše pokuty předpokládané právní úpravou platnou a účinnou do 30. 6. 2017. Taktéž lhůta k zaplacení uložené pokuty, jež byla stanovena dle § 17 odst. 6 zákona o cenách ve znění platném a účinném do 30. 6. 2017 činí 30 dnů. Shodná lhůta je uvedena i v § 46 odst. 2 zákona přestupkového tj. ve znění platném a účinném od 1. 7. 2017.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

9. Žalobce v podané žalobě namítal, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že by jím řízené vozidlo nebylo označeno v souladu s § 13 odst. 2 písm. a) zákona o cenách. Zásadně nesouhlasil s výkladem citovaného zákonného ustanovení zaujatého správními orgány, jelikož tyto nevzaly v potaz, že taxislužba se v poskytování cen (i co se týče jejich oznamování) zcela liší od ostatních služeb. Žalobce vysvětlil, že taxislužbu úmyslně označil více cenami, jelikož se jedná o zcela běžnou praxi. Byl přesvědčen, že správní orgány jím uplatněné argumenty ve správním řízení nepochopily, proto pro názornost uvedl následující praktický příklad. Při nabízení taxislužby na ulici může být žalobce například osloven zákazníkem, který se zeptá, na cenu přepravy za určitou trasu. V případě, kdy zákazník nebude souhlasit se žalobcem určenou cenou za kilometr i s nástupní sazbou, pak žalobce může zákazníkem požadovanou cenu akceptovat s ohledem na v ceníku nabízené ceny v pěti různých sazbách, kdy využije sazbu „Smluvní zlevněná“. Žalobce vysvětlil, že takovouto cenu účtuje pouze v případě, kdy zákazník není ochoten akceptovat ani cenu stanovenou nařízením HMP a žalobce se současně s tímto zákazníkem domluví na ceně nižší. Žalobce uvedl, že si je vědom toho, že poskytování slevy je nutno určitým způsobem anoncovat, a proto zvolil způsob, který sice zákazníkům vyhovuje, ale vadí kontrolním orgánům. Takovýto postoj správních orgánů označil za potlačující smysl podnikání, jímž je možnost poskytování slev v případě taxislužby.
10. Žalobce rovněž namítal, že správní orgány blíže neosvětlily, jak konkrétně by dle jejich názoru měly být ceny označeny, jak by určená podmínka měla správně vypadat. Žalobce

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

zdůraznil, že zákon o cenách nezakazuje umístit cenové informace za čelní sklo vozidla a ani nepřikazuje, že by tyto měly být umístěny vně vozidla. Měl za to, že jeho cenová informace byla řádně umístěna za čelním sklem vozidla – formou tzv. stříšky, zákazník tak měl možnost se řádně seznámit s jím nabízenou cenou již před nastoupením do vozidla. Cenová informace byla totiž viditelná vně vozidla, jelikož čelní sklo má vozidlo průhledné a taktéž byla viditelná i při nasednutí do vozidla. Zdůraznil, že všichni tři cestující shodně v záznamu uvedli, že vozidlo bylo cenovou informací označeno. Tudíž informaci o ceně viděli již před nasednutím do vozidla. Poukázal na to, že ve správním spise není zmínka o tom, že by cestující jej informovali o špatném označení vozidla cenovou informací.

11. Žalobce rovněž namítal nezákonnost provedené kontroly vozidla, jelikož jeho vozidlo bylo bezdůvodně zastaveno hlídkou Městské policie hl. m. Prahy. Připustil, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že k zastavení vozidla příslušnou hlídkou došlo v souladu s § 12 odst. 2 písm. e) zákona o obecní policii; nicméně trval na tom, že kontrolní pracovník neměl žádný právní zájem na zastavení vozidla. Vysvětlil, že příslušný právní zájem by bylo lze prokázat jen prostřednictvím písemného oznámení přepravovaných osob, avšak z takového oznámení nevyplývalo žádné porušení cenových předpisů.
12. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že poskytované informace spotřebiteli musí být přístupné okamžitě, aniž by byl spotřebitel nucen činit jakýkoli další úkon směřující ke zjištění ceny konkrétního výrobku, tj. například vstoupit do vozidla a dodatečně se dotázat na informace od řidiče. V této souvislosti žalobce poukázal na správní spis, ze kterého nelze dospět k názoru, že by cestující, kteří byli řádně proškolenými zaměstnanci prvostupňového správního orgánu měli jakýkoli problém s viditelností cenové informace. Taktéž ze správního spisu nevyplývalo, že by se cestující museli na účtovanou cenu žalobce dotazovat (z jejich oznámení nelze uведенé zjistit). Následně žalobce poukázal na další část odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný uvedl, že i kdyby žalobce tuto (první) podmínku splnil, pak ale prokazatelně v dané věci nebyla dodržena (druhá) podmínka, že by jednotlivé sazby byly uvedeny s jednoznačně určující podmínkou jejich užití. Žalobce z citovaného textu dovodil, že žalovaný připustil, že cenová informace žalobce byla v souladu s cenovými předpisy.
13. Žalobce žalovanému vytkl, že nevysvětlil, proč pojem „regulovaná cena“ není určenou podmínkou; taktéž, že neuvedl co je, resp. co by mělo být takovouto určenou podmínkou, aby byla v souladu s cenovými předpisy; že nevysvětlil pojmy „smluvní cena, zlevněná, přistavení vozidla“ atp. V absenci řádného vysvětlení shora uvedených pojmů správními orgány žalobce spatřoval nedostatečné vypořádání se s jeho námitkami, čímž byl zkrácen na svých právech, jelikož se nejednalo o spravedlivý proces. Měl za to, že správní orgány po něm v určitém slova smyslu požadují, aby jím poskytovaná cenová informace vypadala tak, jak si ony představují. Poukázal v tomto směru na odůvodnění správních orgánů ohledně jím uplatněné sazby č. 4, kde byly bez dalšího uvedeny nuly. Pokud však nelze nic podle sazby č. 4 účtovat, není povinen ani uvádět její způsob užití. Žalobce rovněž nesouhlasil s tím, že při uvedení slova smluvní v ceníku nebylo zřejmé, zdali se žalobce odkazoval na smluvní přepravu ve smyslu § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě či nikoli. Žalobce odmítl, že by poskytoval smluvní přepravu dle citovaného zákonného ustanovení, jelikož žádnou předchozí písemnou smlouvu se zákazníky neuzavírá.
14. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že přizvané osoby sledovaly toliko trasu přepravy a výslednou cenu. Naopak žalobce poukázal na oznámení o přepravě, které bylo

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

těmito cestujícími vypracováno a v níž bylo uvedeno, že vozidlo bylo vybaveno cenovou informací. Žalobce tudíž dovodil, že cestující naopak potvrdili, že nedošlo k porušení cenového zákona a jako spotřebitelé měli možnost se s cenou před nastoupením do vozidla seznámit. Za nepravdivé tvrzení označil i tvrzení žalovaného, že porovnáním záznamů z kontrolní jízdy a kontrolního protokolu nelze prokázat jejich nepravdivost. Žalobce uvedl, že v takovémto případě by musel protokol obsahovat „i cestujícími uvedené o cenové informaci“, což se nestalo.

15. Žalobce namítal, že ve správním řízení byl porušen § 9 písm. e) kontrolního řádu, kde je výslovně uvedeno, že kontrolní pracovník má za povinnost umožnit kontrolované osobě účastnit se kontrolních úkonů při výkonu kontroly na místě. Žalobce byl přesvědčen, že v případě, kdy cestující byli přizvanými osobami, jednalo se o provádění kontrolního úkonu. Neumožněním jí účasti žalobce na kontrole pak byl tento krácen na svých právech.
16. Žalobce dále namítal, že žalovaný uvedl v žalobou napadeném rozhodnutím nepravdu, když konstatoval, že vytýkané porušení cenových předpisů nebylo konstatováno na základě záznamů z kontrolní jízdy, nýbrž kontrolním pracovníkem. Žalobce upozornil, že správní orgány si tímto upravují průběh řízení dle své potřeby, když v jiných řízeních se na oznámení o poskytnutých přepravách odvolávají. Tentokrát však správní orgány neberou zřetel k tomu, co cestující do svých záznamů uvedli.
17. Žalobce zopakoval, že nesouhlasí s postupem obecní policie, která jej dle jeho názoru nezákonně zastavila a došlo tak k situaci, kdy kontrolní pracovník ve své podstatě zneužil městskou policii právě k tomu, aby vozidlo žalobce bylo zastaveno a kontrolováno protizákonně.
18. Jako zásadní nezákonnost v žalobou napadeném rozhodnutí žalobce označil skutečnost, kdy správní orgány přehlížejí záznam cestujících, který svědčí v prospěch žalobce.
19. Žalobce nesouhlasil s odkazem žalovaného na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, z nějž správní orgány dovodili, že žalobce nebylo zapotřebí vyzývat k doložení majetkových poměrů v případě určení výše pokuty. Žalobce zdůraznil, že řízení bylo vedeno ve věci porušení § 16 odst. 1 písm. h) zákona o cenách, kdy žalobce porušil povinnost stanovenou v § 13 odst. 2 zákona o cenách; za takovéto jednání však lze uložit postih toliko do výše 100 000 Kč. Žalobce byl přesvědčen, že hrozbu uložení takového postihu lze považovat za likvidační a nepřiměřenou. Dovodil proto, že tím, že nebyl vyzván k doložení svých majetkových a osobních poměrů došlo ze strany správních orgánů k porušení spravedlivého procesu. Současně zdůraznil, že správní orgány výši uložené pokuty nesprávně odůvodnili tak, že se jedná o postih ve výši 3 % horní sazby. Nicméně se v daném případě jedná o 30 %.
20. Žalobce namítal, že odůvodnění správních orgánů uložené výše pokuty bylo pouhým obecným konstatováním, ze kterého není zřejmý mechanismus stanovení výše této pokuty. Jako zcela nezákonné tvrzení označil tvrzení správních orgánů, že v dané věci není rozhodující, zdali sankce je pro žalobce likvidační či nikoliv. Zásadně rovněž nesouhlasil s odůvodněním správních orgánů, že při nabízení přepravních služeb tyto řádně neoznačil cenami na vozidle, jelikož zákon neukládá povinnost označit vozidlo cenovou informací „na vozidle“. Taktéž jako nezákonné označil tvrzení správních orgánů, že jeho jednáním mělo dojít k ohrožení práv cestujících, když cestující do svých oznámení uvedli, že cenová informace byla v pořádku.

21. Žalobce navrhl soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil zpět správnímu orgánu k dalšímu řízení; pokud by soud nevyhověl žalobě v plném rozsahu, nechť soud rozhodne buď o upuštění od trestu uloženého správním orgánem, anebo o snížení trestu v mezích stanovených zákonem.
22. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 30. dubna 2019 odmítl veškeré žalobou uplatněné námítky. Zdůraznil, že § 13 odst. 2 písm. a) zákona o cenách dopadá i na poskytování taxislužeb na území hl. m. Prahy. Vysvětlil, že taxislužba je nepochybně službou, tudíž ji lze podřadit pod legislativní zkratku „zboží“ dle citovaného zákonného ustanovení. Výklad zákonného ustanovení žalobcem, který v případě taxislužby tvrdí, že si lze ceny „nasmlouvat“, je nepřijatelný. V konečném důsledku by totiž tento výklad znamenal, že by předmětné zákonné ustanovení o cenách v praxi nebylo možno použít, jelikož prodávající jakéhokoliv zboží by mohl uvést, že jeho ceník je nejednoznačný právě z toho důvodu, aby byl přizpůsobitelný případnému smlouvání ze strany zákazníka. Spekulativní případy, jimiž žalobce v žalobě porovnával možnosti smlouvání o cenách v případech poskytování jiných služeb, žalovaný označil za nesmyslné. Zároveň poukázal na to, že ze správní praxe je zřejmé, že naopak drtivá většina provozovatelů taxislužby na území hl. m. Prahy s označením vozidla cenou v souladu s předmětným zákonným ustanovením nemá problém. Zopakoval, že zákonem o cenách je ukládána žalobci povinnost označit vozidlo informací o ceně na viditelném místě tak, aby cestující měl možnost se s touto cenovou informací seznámit ještě před jednáním o poskytnutí taxislužby. Přičemž citované zákonné ustanovení současně ukládá dopravci povinnost označit taxislužbu cenou vztaženou k určeným podmínkám. V daném případě byl žalobce povinen jednotlivé sazby prezentované na ceníku doplnit určenou podmínkou, a to zcela jednoznačnou tak, aby byla splněna výše uvedená zákonná podmínka a cestující se mohl s cenovou informací seznámit před zahájením jednání s žalobcem o poskytnutí přepravy. Ceník umístěný na palubní desce uvnitř vozidla dle žalovaného nemůže naplnit již první z výše uvedených podmínek, jelikož s obsahem takto umístěného ceníku se cestující mohl seznámit až poté, co do vozidla nastoupil. Z prostoru mimo vozidlo totiž na opačnou stranu střížky může vidět jen těžko. Jelikož nástup do vozidla je součástí poskytované služby (jedná se o dílčí zpoplatněnou sazbu), nebyla zde splněna zákonná podmínka, aby se cestující s informací o ceně seznámil před jednáním o poskytnutí přepravy. V dané věci však žalobce nesplnil ani druhou zákonem stanovenou podmínku, neboť jednotlivé žalobcem nabízené sazby, nebyly v cenové informaci napsány s jednoznačně určenou podmínkou jejich užití. Určená podmínka užití sazby č. 2 „Regulovaná cena“ s ohledem na použité ceny totožné s maximálními cenami stanovenými nařízením č. 20/2006 Sb., hl. m. Prahy, o maximálních cenách osobní taxislužby, sice pro znalé zákazníky implikuje, že se jedná o sazbu používanou pro jízdy na území hl. m. Prahy; nicméně jednoznačnost této určené podmínky popřel sám žalobce při poskytnutí přepravy, při které použil sazbu č. 7, byť se přeprava uskutečnila na území hl. m. Prahy. Poskytnutí sazby pod č. 7 přitom vyplývá z kopie stvrzenky z kontrolní jízdy na CD pod č. 02851. Tímto jednáním tak sám žalobce nepřímou potvrdil nejednoznačnost užití nabízených sazeb.
23. Co se týče žalobcem vypracovaného ceníku, žalovaný uvedl, že z něj nevyplývá, zdali se pod použitým slovním pojmem *smluvní přeprava* rozumí smluvní přeprava ve smyslu zákona o silniční dopravě. V případě, že ano, zavedení smluvních sazeb by bylo matoucí a zbytečné, když smlouvu o přepravě nelze uzavřít bezprostředně před jízdou. Pokud se tedy o smluvní přepravu dle zákona o silniční dopravě nejedná, pak ale musí být dodrženy při přepravě regulované ceny na území hl. m. Prahy; přičemž ceny obsažené v cenové

informaci u sazeb č. 1 a 3 výrazně regulované ceny převyšují. Obhajobu žalobce, že ceník má být koncipován tak, aby se mohl přizpůsobit zákazníkům, kteří chtějí smlouvat, posoudil žalovaný jako ryze účelovou, jelikož si lze těžko představit, že by zákazník záměrně usmlouval cenu vyšší, nežli maximální regulovanou cenu. Uzavřel, že ceník, který měl žalobce ve vozidle, byl neurčitý a cestující tudíž neměli možnost zjistit, za jakých podmínek bude ta která sazba v něm uvedena účtována, aniž by se předem řidiče zeptali.

24. Žalovaný trval na tom, že žalobce byl hlídkou městské policie zastaven v souladu s právními předpisy. Vysvětlil, že právní zájem kontrolního pracovníka spočívá ve využití jeho zákonných pravomocí ke kontrole vozidla. Není podmínkou provedení kontroly, aby měl kontrolní pracovník důvodně za to, že se řidič předmětného vozidla dopustil porušení právních předpisů. Pokud během kontroly totiž kontrolující osoba dospěje k závěru, že zde neexistuje podezření ze spáchání správního deliktu, pak je vydán kontrolní protokol s negativním nálezem a řízení o přestupku není ani zahajováno. Dále k námitce žalobce uvedl, že cestující v záznamu z kontrolní jízdy pouze vyplňují kolonku, zdali vozidlo bylo označeno informací o ceně. Záleží však poté na kontrolním orgánu, aby posoudil, zdali je cenová informace v souladu se zákonem o cenách. Na základě provedení dokazování (fotodokumentace vozidla pořízená během kontroly) dospěl žalovaný k závěru, že vozidlo žalobce během kontroly cenovou informací v souladu s citovaným zákonným ustanovením označeno nebylo.
25. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že v kontrolním řízení nebyl dodržen postup dle § 9 písm. e) kontrolního řádu, když samotné sepsání okolností provedené přepravy není kontrolním úkonem ve smyslu citovaného ustanovení. Z citovaného zákonného ustanovení nevyplývá nárok žalobce na účast při sepisování oznámení o přepravě. Takováto oznámení sepsaná cestujícími po ukončení kontrolní jízdy jsou však součástí spisového materiálu a žalobce tak mohl kdykoliv v průběhu správního řízení do spisu nahlédnout a s dokumenty se seznámit.
26. Žalovaný nesouhlasil ani s námitkami žalobce, které směřovaly proti uložení výši pokuty. Správní orgány se v odůvodnění svého rozhodnutí zdůvodněním výše pokuty podrobně zabývaly. Jako nepravdivé označil žalovaný tvrzení žalobce, že horní sazba pro uložení pokuty za přestupek dle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o cenách má být pouze 100 000 Kč s tím, že uložená pokuta tak dosahuje 30 % horní sazby.
27. Žalovaný navrhl soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.

III.

Podstatný skutkový stav ve věci

28. Soud ze správního spisu ze (tří) záznamů z kontrolní jízdy ze dne 16. 9. 2016 vypracovaných cestujícími (zaměstnanci žalovaného) zjistil, že dne 16. 9. 2016 v době od 20:52 hodin do 21:09 hodin na trase ulice Věžeňská x Dušní do místa Na Moráni proběhla kontrolní jízda; cestující v záznamech uvedli, že vozidlo bylo označeno cenovou informací nebo ceníkem.
29. Součástí správního spisu byly i fotografie pořízené přes čelní sklo vozidla, na které bylo lze spatřit „do stříšky“ postavený papír, s nadpisem cenová informace a pod ním byly napsány

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

částečně nečitelné údaje. Ve správním spise byla založena čitelná fotografie dané cenové informace, z níž vyplývá, že žalobce na ní vypočetl sedm různých sazeb, každou za určitý druh jízdy a s konkrétními číselnými údaji ohledně nástupu, ceny za 1 km a za čekání za 1 minut. Konkrétně sazba č. 1 – Neregulovaná cena/Smluvní, nástup 90 Kč, cena za 1 km 90 Kč, čekání za 1 minutu za 10 Kč; sazba č. 2 – Regulovaná cena, nástup 40 Kč, cena za 1 km 28 Kč, čekání za 1 minutu za 6 Kč; sazba č. 3 – Neregulovaná cena/Smluvní, nástup 40 Kč, cena za 1 km 45 Kč, čekání za 1 minutu za 10 Kč; sazba č. 4 – (nebyl obsažen žádný druh jízdy), nástup 0 Kč, cena za 1 km 0 Kč, čekání za 1 minutu za 0 Kč; sazba č. 5 – Smluvní zlevněná, přistavení vozidla, nástup 0 Kč, cena za 1 km 6,5 Kč, čekání za 1 minutu 1 Kč; sazba č. 6 – Smluvní zlevněná, přistavení vozidla, nástup 0 Kč, cena za 1 km 9 Kč, čekání za 1 minutu 1 Kč; sazba č. 7 – Smluvní zlevněná, přistavení vozidla, nástup 0 Kč, cena za 1 km 15 Kč, čekání za 1 minutu 1 Kč; sazba č. 8 – Smluvní zlevněná, přistavení vozidla, nástup 0 Kč, cena za 1 km 25 Kč, čekání za 1 minutu 1 Kč.

30. Z protokolu o kontrole ze dne 30. 11. 2016, č. C/20160916/2/Fk, vyplývá, že jedním z kontrolních zjištění, vycházejících z provedené kontroly byla skutečnost, že vozidlo nebylo viditelně označeno informací o cenách dle § 13 odst. 2 zákona o cenách. V podrobnostech ke kontrolnímu zjištění bylo uvedeno, že jedinou cenovou informací (ceník) bylo umístění této informace na palubní desce vozidla před sedadlem spolujezdce. Z ceníku však nebylo patrné, zda regulovaná sazba č. 1 platí na území hl. m. Prahy či nikoli, jelikož tato informace nebyla na ceníku uvedena. Všechny ostatní sazby kromě regulované jsou sazby smluvní bez uvedení konkrétnějších podmínek, za kterých je daná sazba účtována. S použitím sazby č. 7 během kontrolní jízdy nebyli zákazníci nijak před jízdou seznámeni, ani jim nebylo vysvětleno, proč bude použita právě tato sazba. Ceník navíc obsahoval informace o jiných placených službách, se kterými se zákazník jen stěží mohl seznámit před nastoupením do vozidla.
31. Z fotodokumentace ve správním spise uložené na CD vyplynulo, že po absolvování kontrolní jízdy žalobce vyhotovil stvrzenku č. 02851 ze dne 16. 9. 2016, na které bylo uvedeno, že zákazníkům byla za jízdu účtována jednorázová sazba č. 7.

IV.

Posouzení žaloby

32. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění rozhodném (dále jen „s. ř. s.“)].
33. Soud ve věci rozhodl bez nařízení ústního jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem souhlasili.
34. Žaloba není důvodná.
35. Předně soud upozorňuje, že právní problematikou porušení § 13 odst. 2 písm. a) zákona o cenách ze strany provozovatelů taxislužby se již správní soudy opakovaně zabývaly. Soud proto odkazuje na rozhodnutí správních soudů v obdobných skutkových případech např.

na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. listopadu 2009, č. j. 1 Afs 60/2009 - 119, či na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 9. července 2021, č. j. 10 Af 32/2020 - 49, ze dne 16. února 2021, č. j. 15 Af 24/2019 - 50. Soud tedy konstatuje, že se s právními závěry obsaženými jak v rozsudcích Nejvyššího správního soudu, tak v rozsudcích Městského soudu v Praze zcela ztotožňuje i v nyní posuzované věci, kde byla žalobcem uplatněna řada totožných argumentů, a bude z nich proto při posuzování věci vycházet; a to zejména z posledního shora uvedeného rozsudku zdejšího soudu.

36. Soud se nejprve zabýval žalobcovou námitkou, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že by jím řízené vozidlo nebylo označeno v souladu s § 13 odst. 2 písm. a) zákona o cenách, žalobce nesouhlasil s výkladem citovaného zákonného ustanovení zaujatého správními orgány, jelikož tyto nevzaly v potaz, že taxislužba se v poskytování cen (i co se týče jejich oznamování) zcela liší od ostatních služeb.
37. Při posuzování věci soud vyšel z následující právní úpravy:
38. Podle § 1 odst. 1 zákona o cenách *„[z]ákon se vztahuje na uplatňování, regulaci a kontrolu cen výrobků, výkonů, prací a služeb (dále jen „zboží“) pro tuzemský trh, včetně cen zboží z dovozu a cen zboží určeného pro vývoz“.*
39. Podle § 13 odst. 2 písm. a) zákona o cenách *„[p]rodávající je povinen při nabídce a prodeji zboží poskytnout informaci spotřebiteli tak, aby měl možnost seznámit se s cenou před jednáním o koupi zboží, pokud tento zákon nestanoví jinak, a to označit zboží cenou, kterou uplatňuje v okamžiku nabídky a vztaženou k prodávanému jednotkovému množství zboží a určeným podmínkám“.*
40. Podle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě ve znění účinném do 3. 10. 2017 *„[d]opravce je povinen zajistit, aby v den, kdy je vozidlem taxislužby poskytována přeprava na základě předchozí písemné smlouvy, bylo toto vozidlo vybaveno všemi smlouvami, na jejichž základě je přeprava v právě probíhajícím dni prováděna, nebo jejich kopiemi. Smlouva musí obsahovat údaje o přepravovaných osobách, datu a trase přepravy a ceně za přepravu nebo způsob jejího určení a nesmí být uzavřena ve vozidle taxislužby nebo na jiném místě bezprostředně před zahájením přepravy. Při poskytování přepravy vozidlem taxislužby na základě předchozí písemné smlouvy se nepoužije odstavec 3 písm. c) a f); pokud vozidlo taxislužby není v souladu s § 21a odst. 2 písm. b) vybaveno taxametrem, nepoužije se dále odstavec 3 písm. d), e) a g) až i)“.*
41. Soud předně uvádí, že z výše citovaných ustanovení vyplývá, že se zákon o cenách vztahuje na uplatňování, regulaci a kontrolu cen výrobků, výkonů, prací a služeb, zákon se tedy vztahuje rovněž na taxislužbu, jenž je zbožím ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o cenách. Ačkoliv je možné přisvědčit žalobci, že se taxislužba s ohledem na povahu poskytovaných služeb může lišit od jiných služeb, tato skutečnost nemůže být chápána tak, že pro poskytování taxislužby neplatí pro prodávajícího informační povinnost vůči spotřebiteli ve smyslu ustanovení § 13 odst. 2 písm. a) zákona o cenách. Soud naopak zdůrazňuje, že na způsob označování cen taxislužby jsou zákonem kladeny nároky vysoké. Tento postoj ostatně pregnantně vyjádřil Městský soud v Praze již v rozsudku ze dne 16. 2. 2021, č. j. 15 Af 24/2019-50, kde uvedl, že *„[ř]ádné plnění této informační povinnosti je při poskytování taxislužby velmi důležité, neboť tržní prostředí v tomto oboru je postiženo celkovou informační asymetrií. Zákazník (spotřebitel) je při získávání relevantních informací o ceně taxislužby často významně omezen, neboť povaha trhu taxislužeb mu nedovoluje porovnat bezprostředně před jízdou nabízenou cenu s cenami jiných poskytovatelů. V nevýhodě jsou take spotřebitelé, kteří nejsou seznámeni s podmínkami provozování taxislužby v dané lokalitě. Také proto jsou*

zákonem kladeny vysoké nároky na způsob označení cen taxislužeb a zároveň jsou tyto ceny regulovány podzákonným předpisem (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5.11.2009 č.j. 1 AfS 60/2009-119). Soud se v nyní projednávané věci s uvedenými závěry zcela ztotožňuje a uzavírá, že taxislužba plně podléhá regulaci cen podle zákona o cenách.

42. Soud dále uvádí, že z ustanovení § 13 odst. 2 zákona o cenách vyplývá, že je prodávající při prodeji zboží spotřebiteli povinen označit zboží cenou platnou v okamžiku nabídky a vztahenou k prodávánému jednotkovému množství zboží a určeným podmínkám, Městský soud v Praze v rozsudku dne 2. 3. 2006, č. j. 11 Ca 203/2005-30, dovodil, že je takto spotřebitel povinen zpřístupnit informaci o ceně zboží na viditelném místě formou ceníků, vývěsky nebo jiným přiměřeným způsobem, přičemž povinnost prodejce je splněna jen tehdy, pokud jsou poskytované informace spotřebiteli přístupné okamžitě bez toho, aniž by byl nucen činit jakýkoliv (další) úkon směřující ke zjištění ceny konkrétního výrobku.
43. Soud s ohledem na uvedené nesouhlasí s žalobcem, že by ve správním řízení nebylo prokázáno, že by jím řízené vozidlo bylo označeno v rozporu s § 13 odst. 2 písm. a) zákona o cenách. Soud odkazuje na ve správním spise doloženou fotodokumentaci prvostupňového správního orgánu, kde byla vyobrazena jediná cenová informace (ceník) na palubní desce vozidla před sedadlem spolujezdce. Žalobcův ceník obsahuje poplatky za znečištění vozidla, výzdobu vozidla, přepravu zvířat a jiné neregulované služby, užití cizího jazyka a parkovné na Praze 1, dále obsahuje sazby č. 1 - 8, které jsou podle druhu jízdy označeny slovy „č. 1 Neregulovaná cena/Smluvní; č. 2 Regulovaná cena; č. 3 Neregulovaná cena/Smluvní; č. 4 (prázdné); č. 5 Smluvní zlevněná, přistavení vozidla; č. 6 Smluvní zlevněná, přistavení vozidla; č. 7 Smluvní zlevněná, přistavení vozidla; č. 8 Smluvní zlevněná, přistavení vozidla“. Cenu za 1 kilometr má každá sazba uvedenou odlišně, sazba č. 1 -3 má pak odlišnou i cenu za nástup a čekání za 1 minutu (viz odstavec 29. tohoto rozsudku). V ceníku jsou sazby uvedeny bez jakékoli konkrétnější podmínky, za které je daná sazba účtována, z označení sazeb např. nevyplývá, v čem spočívá „regulovanost“ ceny, nebo na základě jakého smluvního ujednání je stanovena smluvní zlevněná cena. Soud zdůrazňuje, že takto označené sazby skutečně nelze považovat za dostatečně určenou podmínku uplatňované ceny, tento závěr je umocněn skutečností, že jsou sazby dokonce označeny stejným názvem (viz 2 x *Neregulovaná cena/Smluvní* a 4 x *Smluvní zlevněná, přistavení vozidla*), a to bez jakéhokoli rozlišení jejich použití. Soud nemůže akceptovat žalobcův argument, že označení taxislužby více cenami je při poskytování taxislužby zcela běžnou praxí. Žalobci totiž vůbec nebyla vytýkána mnohost cen (sazeb) v cenové informaci, nýbrž neurčitost podmínky pro určení ceny za taxislužbu. Zákazník tak ve výsledku nemůže s ohledem na shodné označení sazeb bez dalšího bližšího vysvětlení vědět, jaká sazba se vztahuje na jeho konkrétní požadovanou situaci/jízdu. Žalovaný postupoval dle názoru soudu správně, když učinil závěr, že žalobcem vystavená cenová informace nebyla dostatečným označením ceny za nabízenou taxislužbu ve smyslu ustanovení § 13 odst. 2 písm. a) zákona o cenách. Pokud žalobce v žalobě přestavěl modelové situace, na nichž chtěl demonstrovat výhodnost vyššího počtu sazeb v cenové informaci, přičemž tyto uvodil slovy, že *bude-li osloven zákazníkem, který se zeptá na cenu přepravy ... a nebude souhlasit s určenou cenou ...*, pak si sám žalobce *de facto* protirečí, jelikož připouští nezbytnost provedení (dalšího) úkonu ze strany cestujícího za účelem zjištění konkrétní ceny za jím nabízenou přepravu.

44. Rovněž tak žalobce namítal, že správní orgány blíže neosvětlily, jak konkrétně by měl žalobce ceny označit, jelikož zákon o cenách nezakazuje umístit cenové informace za čelní sklo vozidla a ani nepřikazuje, že by tyto měly být umístěny vně vozidla, a že měl žalobce za to, že jeho cenová informace byla řádně umístěna za čelním sklem vozidla, a to formou tzv. stříšky, a zákazník tak měl možnost se řádně seznámit s jím nabízenou cenou již před nastoupením do vozidla, pak k tomu soud shodně se žalovaným uvádí toliko to, že žalobci vůbec nebylo vytýkáno umístění ceníku formou stříšky či jeho umístění za čelním sklem, správní orgány žalobci vytýkaly pouze nedostatečnou viditelnost a neurčitost obsahu tohoto ceníku, když spotřebitel byl nucen zjišťovat od žalobce, co jednotlivé sazby v ceníku znamenají a jaká ze sazeb bude použita v jeho případě. Nadto soud upozorňuje, že není úkolem správních orgánů vysvětlovat žalobci, jakým konkrétním zákonem aprobovaným způsobem má ceny označovat.
45. Dle názoru soudu postrádá logiku také žalobcem demonstrováný příklad, kdy spotřebitel nebude souhlasit se žalobcem určenou cenou za kilometr i s nástupní sazbou a žalobce tak může následně spotřebitelem požadovanou cenu akceptovat s ohledem na v ceníku nabízené ceny v pěti různých sazbách. Jestliže chce totiž žalobce s případným zákazníkem smlouvat o ceně proto, že zákazník nechce akceptovat cenové sazby uváděné žalobcem v ceníku, pak lze stěží přistoupit na to, že by byl tento zákazník ochoten přistoupit na jednu z předem určených pěti zlevněných sazeb v ceníku. To naopak podtrhuje to, co uváděl soud výše, tedy že by měl žalobce zákazníka předem seznámit s podmínkami, ze kterých si může případně jednu z uvedených zlevněných cen vybrat.
46. Soud proto nemůže dát za pravdu žalobci, že jím vystavená cenová informace je v souladu s § 13 odst. 2 písm. a) zákona o cenách a uzavírá, že cenová informace žalobce byla v rozporu se zákonem o cenách, neboť žalobce neuvedl cenovou informaci tak, aby měl spotřebitel možnost seznámit se s cenou nabízenou žalobcem za taxislužbu ještě před samotným jednáním o koupi zboží, resp. taxislužby.
47. Soud na tomto místě považuje za vhodné vypořádat další žalobcoví námitky, jenž obsahově souvisí s první žalobní námitkou. První takovou je námitka žalobce proti tomu tvrzení, že by poskytované informace spotřebiteli měly být přístupné okamžitě, aniž by byl spotřebitel nucen činit jakýkoli další úkon směřující ke zjištění ceny konkrétního výrobku, tj. například vstoupit do vozidla a dodatečně se dotázat na informace od řidiče. Soud tuto námitku již fakticky vypořádal výkladem ustanovení § 13 odst. 2 písm. a) zákona o cenách, kde dospěl k závěru, že poskytovatel/proávající splní svou povinnost zpřístupnit informaci o ceně zboží na viditelném místě formou ceníků pouze tehdy, pokud jsou poskytované informace spotřebiteli přístupné okamžitě, a, aniž by byl spotřebitel nucen činit jakýkoliv úkon směřující ke zjištění ceny konkrétního výrobku dotazem na prodejce, tedy žalobce. Soud považuje za důležité opětovně odkázat na závěry rozsudku Městského soudu v Praze dne 2. 3. 2006, č. j. 11 Ca 203/2005-30, podle kterého *„[p]ovinnost prodávajícího informovat spotřebitele o ceně výrobků je splněna jen tehdy, pokud jsou poskytované informace spotřebiteli přístupné okamžitě bez toho, že by byl nucen činit jakýkoliv úkon směřující ke zjištění ceny konkrétního výrobku“*. Jak již shora uvedeno, soud nemůže dát za pravdu žalobci, že jeho povinnost jakožto prodávajícího bude splněna v situaci, kdy se spotřebitel bude nucen kvůli zjištění přesné ceny za taxislužbu navíc dotázat na informace od řidiče.
48. Další obsahově související námitkou byla žalobcova výtku, že žalovaný nevysvětlil, proč nejsou pojmy *„regulovaná cena, smluvní cena, zlevněná, přistavení vozidla“* určenou

podmínkou. Soud nesouhlasí s žalobcem, že by v žalobou napadeném rozhodnutí absentovalo toto odůvodnění. Žalovaný se těmito pojmy zabýval v rámci vypořádání námitky žalobce týkající se ceníku, jeho určitosti a umístění ve vozidle, kde dospěl k závěru, že žalobce nesplnil svou povinnost informovat spotřebitele o ceně výrobku podle ustanovení § 12 zákona č. 684/1992 Sb., o ochraně spotřebitele ve znění rozhodném (dále jen „ZOS“) ve spojení s ustanovením § 13 odst. 2 písm. a) zákona o cenách. Žalovaný vysvětlil, že tato povinnost nemůže být splněna ve chvíli, kdy je spotřebitel nucen vstoupit do vozidla žalobce a dotazovat se ho na více informací, aby se seznámil s obsahem ceníku. Žalovaný dále uvedl, že mají sazby „*regulovaná cena, smluvní cena, zlevněná, přistavení vozidla a neregulovaná cena/smluvní*“ nejednoznačně určenou podmínku užití, neboť znemožňují zákazníkovi, aby se před jednáním o koupi zboží mohl seznámit s cenami tohoto zboží ve smyslu citovaných zákonných ustanovení. Soud se s tímto závěrem ztotožňuje a zdůrazňuje, že se podle něj žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí podrobně zabýval tím, proč jsou takto označené sazby pro spotřebitele nedostatečně určenou podmínkou jejich užití, a náležitě své závěry odůvodnil. Pokud žalobce bez bližšího odůvodnění odmítl, že by nebylo z jeho ceníku zřejmé, že neposkytoval smluvní přepravu dle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, pak k tomu soud pouze konstatuje, že z jeho ceníku nebylo vůbec zřejmé, co uvedená sazba „*smluvní zlevněná, přistavení vozidla*“ znamená a za jakých podmínek je možné ji použít, nadto sám žalobce v žalobě nevysvětlil, proč je v jeho ceníku uvedena čtyřikrát a má pokaždé jinou cenu za 1 kilometr.

49. Žalobce dále poukazoval na správní spis, ze kterého podle něj nelze dospět k názoru, že by cestující (přizvané osoby) měli jakýkoli problém s viditelností cenové informace, nebo se museli na účtovanou cenu žalobce dotazovat. Soud opakuje, že nebylo žalobci vytýkáno umístění ceníku formou tzv. stříšky či jeho umístění za čelním sklem vozidla, nýbrž obsah tohoto ceníku, jelikož u jednotlivých sazeb nebyly uvedeny jednoznačně určující podmínky jejich užití. Tedy je rozdíl mezi viditelností a čitelností, a na druhé straně srozumitelností informace. Soud nemůže dát za pravdu žalobci ani v tom, že by v části odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný připustil, že cenová informace žalobce byla v souladu s cenovými předpisy, žalovaný v části odkazovaného textu pouze zdůrazňoval, že žalobce porušil svou povinnost právě tím, že neurčil jednoznačně podmínky užití cen. Skutečnost, že se přizvané osoby nemusely ptát žalobce na cenu, pak soud shledává jako zcela nepodstatnou pro posouzení věci, ze správního spisu totiž vyplývá, že úkolem přizvaných osob bylo pouze sledování trasy, aby navedli vozidlo žalobce ke kontrolorům a hlídce Městské policie hl. m. Prahy a sledování výsledné ceny požadované řidičem, přizvané osoby nebyli oprávněny posuzovat povinnost žalobce uvést cenovou informaci v souladu se zákonem o cenách.
50. Soud se dále zabýval žalobcovou námitkou, že byla provedená kontrola vozidla nezákonná, neboť jeho vozidlo bylo bezdůvodně zastaveno hlídkou Městské policie hl. m. Prahy. Soud na tomto místě připomíná závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, který k mezím a rozsahu soudního přezkumu správních rozhodnutí v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78 (publikován pod č. 2162/2011 Sb. NSS), uvedl, že žalobní bod „*je projednání způsobilý v té v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně – v mezích této formulace – v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují.*“ Soudní přezkum správních

rozhodnutí se řídí zásadou dispoziční, kdy záleží toliko na žalobci, aby specifikoval konkrétní důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí, soud nemůže nahrazovat funkci žalobcova advokáta a domýšlet si, jaká konkrétní skutečnost měla nezákonnost napadeného rozhodnutí způsobit. Žalobce v žalobě pouze rozvedl, že k zastavení vozidla příslušnou hlídkou došlo podle § 12 odst. 2 písm. e) zákona o obecní policii, nicméně kontrolní pracovník neměl žádný právní zájem na zastavení vozidla. Jelikož žalobce vytkl žalovanému vadu v obecné rovině, soud proto rovněž v obecné rovině uvádí, že předmětem řízení byla kontrola žalobce podle zákona č. 255/2012 Sb. o kontrole (kontrolní řád), (dále jen „kontrolní řád“), kterou prováděl kontrolní orgán, resp. prvostupňový správní orgán. Přestože ze správního spisu vyplývá, že činnost kontrolních pracovníků prvostupňového správního orgánu byla na místě koordinována s hlídkou Městské policie hl. m. Prahy, která zastavila vozidlo žalobce podle § 12 odst. 2 písm. e) zákona o obecní policii, není možné jednání hlídky Městské policie hl. m. Prahy spojovat s kontrolní činností prvostupňového správního orgánů. Soud ve shodě s prvostupňovým správním orgánem konstatuje, že jednání hlídky Městské policie hl. m. Prahy není předmětem této věci a případné námitky proti zákroku příslušníků Městské policie hl. m. Prahy musí být směřovány právě vůči Městské policii hl. m. Prahy, nikoliv proti žalovanému. Soud s ohledem na uvedené dodává, že případné nedostatky zákroku nemohou mít vliv na zákonnost kontrolního řízení prováděného prvostupňovým správním orgánem.

51. Soud považoval za obecné rovněž námitky žalobce, že je žalobou napadené rozhodnutí nezákonné z důvodů žalovaným v námitkách označených jako Ad3) až Ad6), kde podle žalobce žalovaný opakuje jedno a totéž. Takto formulované námitky nejsou způsobilé soudního přezkumu, neboť žalobce pouze neurčitě odkazuje na část žalobou napadeného rozhodnutí. Soudu nepřísluší za žalobce dohledávat či dokonce spekulativně domýšlet argumenty, proč je ta která část rozhodnutí nezákonná (srov. s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, publikován pod č. 2162/2011 Sb. NSS), a proto je soud ponechá bez vypořádání.
52. Taktéž část žalobních námitek směřujících vůči přízvaným osobám v rámci kontrolního řízení shledal soud nezpůsobilými soudního přezkumu. Žalobce totiž pouze uvedl, že nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že cestující sledovali toliko trasu přepravy a výslednou cestu. Podle žalobce také žalovaný uvedl v žalobou napadeném rozhodnutí nepravdu, když konstatoval, že vytýkané porušení cenových předpisů nebylo konstatováno na základě záznamů z kontrolní jízdy, nýbrž kontrolním pracovníkem. Soud zdůrazňuje, že uvedené žalobní tvrzení považuje opět za natolik obecné, že z něj není možno dovodit nezákonnost napadeného rozhodnutí, žalobce zde pouze vyjadřuje svůj nesouhlas s výsledkem kontrolních zjištění. Co se týká námitek žalobce, že správní orgány přehlížely záznamy cestujících, přičemž podle žalobce tato zásadní skutečnost způsobila nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, pak k tomu soud uvádí, že ze správního spisu vyplývá, že se žalovaný totožnou žalobcovou námitkou zabýval již v žalobou napadeném rozhodnutí, konkrétně na str. 6 pod bodem Ad 7), kde ji shledal nedůvodnou. Žalovaný uvedl, že ze záznamů cestujících vyplývá, že přízvané osoby sledovaly pouze trasu přepravy a její výslednou cenu požadovanou řidičem. Žalovaný konstatoval, že záznamy nebyly podkladem pro rozhodování správního orgánu, neboť kontrolní zjištění uvedené v protokolu, týkající se porušení ustanovení § 16 odst. 1 písm. h) zákona o cenách, bylo výhradně výsledkem pozorování kontrolního pracovníka prvostupňového správního orgánu, přičemž jeho zjištění bylo doloženo fotodokumentací pořízenou na místě

kontroly. Soud konstatuje, že žalovaný zcela dostatečně a logicky zdůvodnil, jakým způsobem správní orgány při rozhodování vycházely ze záznamů z kontrolní jízdy, resp. proč z těchto záznamů při rozhodování o porušení ustanovení § 16 odst. 1 písm. h) zákona o cenách nevycházely.

53. Žalobce dále namítal porušení § 9 písm. e) kontrolního řádu s tím, že mu jakožto kontrolované osobě nebylo umožněno účastnit se kontroly. Soud předesílá, že kontrola byla zahájena dle § 5 odst. 2 písm. c) jenž říká, že „[k]ontrola je zahájena prvním kontrolním úkonem, jímž je první z kontrolních úkonů bezprostředně předcházejících předložení pověření ke kontrole kontrolované osobě nebo povinné osobě, jež je přítomna na místě kontroly, pokud je provedení takových kontrolních úkonů k výkonu kontroly třeba.“ V daném případě byla kontrola zahájena nastoupením přizvaných osob do vozidla žalobce. Soud k této námitce shodně s prvostupňovým správním orgánem konstatuje, že již z hlediska povahy samotné kontroly, jejímž předmětem byla přeprava přizvaných osob žalobcem, musel být žalobce přítomen na místě kontroly a účastnil se kontrolních úkonů. Sám žalobce v žalobě následně uvedl, že se domníval, že v případě, kdy byli cestující přizvanými osobami, jednalo se o provádění kontrolního úkonu. Ve světle uvedeného pak tvrzení žalobce, že kontrole přítomen nebyl, postrádá logiku. Soud proto shledává i tuto žalobní námitku nedůvodnou.
54. Soud se na závěr zabýval námitkami směřujícími proti odůvodnění správních orgánů uložené výše pokuty. Žalobce namítal, že za porušení § 16 odst. 1 písm. h) zákona o cenách lze uložit postih toliko do výše 100 000 Kč, správní orgány mu za to uložili pokutu ve výši 30 % horní sazby a nesprávně to odůvodnili tak, že se jedná o postih ve výši 3 % horní sazby. Žalobce byl přesvědčen, že hrozbu uložení takového postihu lze považovat za likvidační a nepřiměřenou. Žalobce také nesouhlasil s odkazem žalovaného na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, z něž správní orgány dovodili, že žalobce nebylo zapotřebí vyzývat k doložení majetkových poměrů v případě určení výše pokuty.
55. Soud nejprve zohlednil požadavek Nejvyššího správního soudu, jenž byl vyjádřen v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46, podle něhož „rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlédnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější.“, a provedl s ohledem na novou právní úpravu správního trestání účinnou od 1. 7. 2017 „ex offo“ posouzení příznivosti nové právní úpravy. Žalobce se dopustil spáchání správního deliktu dle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o cenách, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Městský soud porovnal právní úpravu správního trestání účinnou v době spáchání správního deliktu (před 1. 7. 2017) s novou právní úpravou správního trestání dle odpovědnosti za přestupky z hlediska, zda je pozdější právní úprava pro žalobce příznivější, a shledal, že nová právní úprava není pro žalobce příznivější. Sankcionování správních deliktů fyzických osob podnikajících podle nové právní úpravy nepřineslo žádnou změnu v tom smyslu, že by správní potrestání žalobce mohlo být pro něj nově příznivější, ať už v otázce vymezené skutkové podstaty správních deliktů, nebo i v otázce maximální možné výše ukládané pokuty a lhůty, kdy ji lze uložit. Soud konstatuje, že došel ke stejnému závěru jako

žalovaný na str. 8 až 9 napadeného rozhodnutí, jenž ke změně právní úpravy správně nepřihlédl.

56. Soud při posuzování námitky vycházel z následující právní úpravy:
57. Podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o cenách „*fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako prodávající dopustí přestupku tím, že poruší některou z povinností stanovených v § 13 odst. 2 až 11 při označování zboží cenami*”.
58. Podle § 16 odst. 4 písm. a) zákona o cenách za přestupek lze uložit pokutu „*d/o 1 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. g) až i)*”.
59. Soud s ohledem na citovaná zákonná ustanovení uvádí, že se žalobce mýlil, když se domníval, že mu za spáchaný přestupek mohla být uložena nejvýše pokuta ve výši 100 000 Kč. Pokud se prodávající dopustí porušení některé z povinností uvedených v § 13 odst. 2 písm. a) zákona o cenách, lze mu dle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o cenách ve spojení s § 16 odst. 4 písm. a) zákona o cenách uložit pokutu až do výše 1 000 000 Kč. Žalobci takto byla prvostupňovým správním orgánem uložena pokuty ve výši 30 000 Kč, což odpovídá 3 % horní sazby. Žalovaný tedy žalobou napadené rozhodnutí odůvodnil správně. Soud nesouhlasí s žalobcem v tom, že by taková výše pokuty mohla být pro žalobce jakožto podnikatele likvidační a nepřiměřená. Prvostupňový správní orgán vycházel z dat Ministerstva práce a sociálních věcí, kdy dvojnásobek průměrný výdělek řidiče taxislužby nepovažoval za likvidační a přiléhavě odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 3 As 25/2011-68, kde byl řidiči taxislužby uložen postih ve výši 50 000 Kč se závěrem, že tato částka nemůže znemožnit podnikání provozovatele či jinak zásadním způsobem ovlivnit jeho osobní nebo majetkové poměry. Soud nemůže prvostupňovému správnímu orgánu, resp. žalovanému při vyměřování výše sankce ničeho vytknout, neboť vycházel ze závěrů Nejvyššího správního soudu. Nedůvodná byla též výtku žalobce, že jej nevyzivali k doložení majetkových poměrů v případě určení výše pokuty. Také tento postup prvostupňového správního orgánu vycházel ze závěrů vyjádřených Nejvyšším správním soudem, konkrétně v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, dle něhož je k osobním a majetkovým poměrům pachatele potřeba přihlídnout tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter. V nyní projednávané věci tak nebylo, s ohledem na výše uvedené závěry, zapotřebí zabývat se osobními a majetkovými poměry žalobce (srov. s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 16. 2. 2021, č. j. 15 Af 24/2019-50).
60. Nad rámec uvedeného soud konstatuje, že nemohl přehlédnout, že sám žalobce k otázce majetkových poměrů v řízení sám žádné relevantní informace neposkytl, žalobce ve správním řízení netvrdil žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovodit, že by pro něj mohla být uložena pokuta likvidační. Žalobce měl v situaci, kdy prvostupňovému správnímu orgánu v odvolání vytýkal uložení pokuty v likvidační výši, sám konkrétně uvést, z jakých důvodů je pro něj výše uložené pokuty likvidační, a tato svá tvrzení řádně doložil. Žalobce však v tomto ohledu žádné konkrétní skutečnosti v průběhu celého správního řízení neuvedl. Za tohoto stavu nelze dle přesvědčení soudu správním orgánům vytýkat, že k osobním a majetkovým poměrům žalobce nepřihlédly, ani v této souvislosti jinak zpochybňovat jejich postup a přijaté závěry (srov. s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 9. 6. 2021, č. j. 5 A 170/2019-50).

61. Soud shledal nedůvodnou i poslední žalobní námitku, že odůvodnění správních orgánů uložené výše pokuty bylo pouhým obecným konstatováním, ze kterého není zřejmý mechanismus stanovení výše této pokuty. Prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí uvedl, že přihlédl k vysoké závažnosti protiprávního jednání, kdy označil nabízené služby cenou umístěnou na vozidle taxislužby tak, že aby měl zákazník možnost seznámit se s ceníkem s jednoznačně určenými podmínkami užití jednotlivých sazeb před přepravou tak, aby si cestující mohl svobodně vybrat, zda cenovou nabídku využije. Prvostupňový správní orgán dále přihlédl k tomu, že s ohledem na charakter zjištění bylo prokázáno jednorázové porušení cenových předpisů. Žalovaný taktéž v žalobou napadeném rozhodnutí doplnil, že nižší sankce, než je výše 3 % horní hranice, by nebyla pro pachatele výchovná. Soud se s těmito závěry zcela ztotožňuje a konstatuje, že správní orgány výši pokuty náležitě odůvodnily, poukázali přitom na závažnost a charakter daného protiprávního jednání (zásadně ohrožena práva cestujících), a přihlédl také k polehčujícím okolnostem (jednorázové porušení zákonné povinnosti).
62. Soud závěrem zdůrazňuje, že žalobce, byť po soudu požadoval moderaci uložené pokuty, v podané žalobě ani neodůvodnil, proč uloženou sankci považuje za nepřiměřenou a neodpovídající jeho majetkovým poměrům, uchýlil se toliko k obecným tvrzením, že je výše pokuty nepřiměřená. Za této situace nemohl soud výši pokuty moderovat, když obsah správního spisu, ani podaná žaloba nezakládají důvod pro její snížení. Soud přitom vycházel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, kdy smyslem a účelem moderace uložené pokuty není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, nýbrž její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí, ale rovněž odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000-62). Soud uzavírá, že v nyní projednávané věci nejsou dány podmínky pro snížení postihu či upuštění od potrestání dle § 78 odst. 2 s. ř. s., neboť došel k závěru, že pokuta stanovená na 3 % horní sazby nebyla žalobci uložena ve zjevně nepřiměřené výši.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

63. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
64. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly, proto mu náhradu nákladů řízení dle § 60 odst. 7 s. ř. s. nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. ledna 2023

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu